

Od bele kače.

1. Sel je človek po gozdu in padel je v jamo, v kateri je bilo polno kač. Išlo se jih je bal. Bela kača pa spregovori tes reče: Če nas ne izdaš, te ne bom ovratila; če nas pa izdaš, tudi ne boš srečno umrl. Obljubil ji je, da jih ne bo izdal. Bela kača mu reče, da naj ji na rep stopi. Stopil je in kača ga je z repom iz jame vrgla. Ta človek je pa služil pri nekem vraču (padarju). Rekel je padar, da bi neizprečeno rad imel bele kače kosti za neko skrivno bolezen in drito bi rad dal, ako bi mu kdo pokaral belo kačo. Dolgo se je premagoval, pa se mu le darila xljubi in pové mu. Išla sta potem s padarjem tes zakurila pred jamo, in vse kače so prišle in pokladale glave na oginj in pozinile. Pobirala sta kosti. Djal mu je padar, da ne sme nobene kosti za se xhraniti, ker morajo vse skupaj biti. Hlapec pa je skrivaj eno koščico djal v žep. Nazaj grede sta šla čez travnik, padar naprej, hlapec za njim. Hlapec se začne smejati. Kaj ti je, ga vpraša padar. Hlapec reče: Ta le roža je spregovorila in djala: „jaz sem prodelica“. Vrač se razjedi in dé: zdaj pa ti naprej hodi. Ko sta šla skoz gozd, ga vrač ubije in tako hlapec nesrečno smrd stori, ker je belo kačo izdal.

}